



М. В. Юкало

Національний університет "Львівська політехніка", м. Львів, Україна

ІННОВАЦІЇ У ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНИМ ПАРТНЕРСТВОМ У ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Висвітлено інноваційні трансформації останніх двох років, що відбуваються в Україні в межах законотворчих процесів, які забезпечують публічне управління державно-приватним партнерством (ДПП) у секторі охорони здоров'я України. Зважаючи на потребу співпраці між державними та приватними організаціями для зміцнення інфраструктури та послуг охорони здоров'я, досліджено останні правові новели України. Розглянуто загальну нормативно-правову структуру, що уможливило розвиток ДПП, а також наголошено на уточненнях правового врегулювання для врахування особливостей ДПП у сфері охорони здоров'я, які пов'язані із повномасштабною війною в Україні.

Досліджено еволюцію контрактних структур, акцентовано на стратегіях розподілу ризиків і впровадженні моделей, що ґрунтуються на ефективності. Крім того, увагу приділено прозорості, підзвітності та залученню зацікавлених сторін як критичним компонентам ефективного державного управління ДПП у галузі охорони здоров'я. Зроблений аналіз дає змогу прослідкувати, як правові механізми пристосовуються до вирішення унікальних проблем сектору охорони здоров'я, включаючи потреби щодо відновлення зруйнованої інфраструктури, подолання кризи нестачі кваліфікованих працівників, конфіденційності даних, прав пацієнтів і етичних стандартів. Здійснений огляд тенденцій інноваційного розвитку правового механізму забезпечення ДПП у галузі охорони здоров'я (до яких ми віднесли законодавчі реформи, стратегії управління ризиками, регуляторні адаптації, контрактні нововведення, баланс інтересів зацікавлених сторін, прозорість і підзвітність, дотримання норм етики, міжнародні порівняльні дослідження) має на меті надати розуміння динамічного правового середовища, що стимулює розвиток державно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в Україні в сучасних умовах, створюючи стійку та чутливу до змін основу для розбудови системи охорони здоров'я, орієнтованої на пацієнта.

Ключові слова: система охорони здоров'я; державно-приватне партнерство; правовий механізм; інновації в публічному управлінні; реформування галузі охорони здоров'я; управління ризиками.

Вступ

Актуальність дослідження полягає в тому, що державно-приватне партнерство (ДПП) у сфері охорони здоров'я в сучасному суспільстві відіграє вирішальну роль у досягненні Цілей сталого розвитку (ЦСР), затверджених Організацією Об'єднаних Націй. Зокрема до них належать і цілі, пов'язані зі здоров'ям і добробутом (Ціль № 3). Застосування ДПП у розвитку галузі дає змогу використовувати сильні аспекти як державного, так і приватного секторів для вирішення проблем охорони здоров'я, покращення доступу до якісних послуг охорони здоров'я та сприяння досягненню ЦСР, а в глобальному сенсі – добробуту та високої якості життя людства.

ДПП можуть розширити доступ до медичних послуг, особливо у віддалених від великих мегаполісів та економічно нерозвинених районах. Залучення приватного сектору дає змогу доповнити державні ресурси (в умовах війни дуже обмежені), допомагаючи подолати прогалини в інфраструктурі та послугах охорони здоров'я.

Важливо усвідомлювати, що для успішного розвит-

ку ДПП необхідно створити умови, зокрема й правові. І це завдання та прямий обов'язок держави. Ось чому питання створення дієвого та прозорого правового механізму для розвитку ДПП в Україні є нині актуальним та життєво необхідним для багатьох галузей економіки, галузі охорони здоров'я, зокрема.

Мета дослідження – аналіз інновацій в правовому механізмі, що забезпечує ДПП у галузі охорони здоров'я в Україні за останні роки (часові межі, починаючи з 2019 р.).

Для досягнення зазначеної мети визначено такі основні завдання дослідження: аналіз нормативних актів, які регулюють розвиток державно-приватного партнерства в Україні; визначення загальних тенденцій у зміні політики держави щодо розвитку ДПП, що відображені у правовому полі нашої держави; визначення інноваційних тенденцій щодо регулювання ДПП в галузі охорони здоров'я. *Предметом дослідження* є правовий механізм публічного управління розвитком ДПП у галузі охорони здоров'я.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Враховуючи специфіку предмета дослідження, зазначимо що

Інформація про авторів:

Юкало Марія Василівна, здобувач PhD програми, кафедра публічного управління та публічної служби Інституту державного управління. Email: yukalo1991@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-2845-7729>

Цитування за ДСТУ: Юкало М. В. Інновації у правовому механізмі публічного управління державно-приватним партнерством у галузі охорони здоров'я в Україні. *Ефективність державного управління* : зб. наук. пр. Вип. 3/4(76/77). Львів: НЛТУ України, 2023. С. 57–61.

Citation APA: Yukalo, M. V. (2023). Public administration law mechanism innovations in the field of health care public-private partnership in Ukraine. *Efficiency of public administration*, 3/4(76/77), 57–61. <https://doi.org/10.36930/507609>

воно сконцентровано скоріше не на теоретичних дослідженнях, а на вивченні нормативних джерел (чинного законодавства, наприклад Закону України "Про державно-приватне партнерство", доктринальних міркувань для розробників політики в Україні, міжнародних стандартів тощо). Оскільки євроінтеграційні процеси та вимоги країн-партнерів, які надають Україні допомогу в умовах війни, потребують дотримання стандартів ВО-ОЗ в розбудові державно-приватного партнерства, то з позиції пошуку інноваційних підходів ми орієнтувалися на авторитетні міжнародні видання, такі як: роботи експертів ВООЗ І. Кікбуш, Д. Гантен, М. Моєті щодо створення довідника із глобального здоров'я, де визначені загальносвітові тренди розвитку галузі охорони здоров'я [10]; дослідження групи експертів Н. Джудіан, Л. Дошмангір, М. Махдаві та інших, які вивчили у масштабах країн та цілих географічних регіонів проблеми та можливості розвитку державно-приватного партнерства в первинній медичній допомозі [12]; комплексна робота Н. Ванг та М. Ма щодо дослідження державно-приватного партнерства як інструменту для сталого розвитку [17]; цій же проблематиці присвячені роботи й українських дослідників, таких як Н.С. Калашник, яка розглядає проблематику досягнення цілей сталого розвитку в умовах війни [3] та інші дослідження.

Незважаючи на наявність певних теоретичних та прикладних напрацювань останніх років, не вирішеними залишаються проблеми актуальних змін у регулюванні та створенні умов для розвитку державно-приватного партнерства в галузі охорони здоров'я в Україні, їх специфіки в умовах війни.

Методи та інформаційна база дослідження. Для досягнення мети дослідження такого комплексного об'єкта дослідження як державно-приватне партнерство було застосовано низку загальнонаукових методів, а саме: аналіз, узагальнення, пошуковий метод, абстрагування, контент-аналіз законодавства, індукція, дедукція, порівняння, аналогія та інші. Задля формулювання коректних та обґрунтованих висновків було використано методи моделювання, прогнозування та інші.

Інформаційну базу дослідження становили переважно чинні нормативні акти, що регулюють застосування ДПП в Україні, стратегічні нормативні документи щодо розвитку галузі охорони здоров'я для відбудови України у повоєнний період, а також рекомендації міжнародних партнерів та інвесторів, зокрема Світового банку та Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) щодо розвитку ДПП та різних галузей економіки України в умовах війни.

Результати дослідження та їх обговорення

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням одержаних результатів. Участь приватного сектору у розвитку галузі спричинює інновації, ефективність і рентабельність надання медичних послуг [18]. Приватні організації можуть запроваджувати нові технології, методи управління та досвід, що призведе до покращення результатів охорони здоров'я. Мобілізація фінансування та досвіду приватного сектору може полегшити фінансовий тягар на державні системи охорони здоров'я. Залучаючи приватні інвестиції, уряди можуть розширити свої можливості для задоволення зростаючого попиту на медичні послуги [1, с. 5]. І це лише деякі ключові аспекти ДПП у контексті охорони здоров'я та сталого розвитку.

На початку розбудови співробітництва на засадах державно-приватної взаємодії було поставлено питання про переваги ДПП як інструменту розвитку. Після визначення мети громадського здоров'я та можливостей ДПП в її досягненні, основною передумовою для розвитку ДПП стала готовність потенційних партнерів пояснити доцільність та здійснювати техніко-економічне обґрунтування, чи дійсно ДПП є необхідним, і чи є передбачуване партнерство життєздатним в перспективі. На погляд експертів, які консультують Україну щодо ДПП, "якщо ви не можете письмово пояснити, чому і як буде працювати ДПП, можливо, вам не варто намагатися створити партнерство. Але навіть якщо ви можете виправдати створення ДПП, це може бути нездійсненним з багатьох причин" [11]. Тільки фінансових або людських ресурсів може виявитися недостатньо, можуть виникнути перепони організаційного, адміністративного, правового характеру тощо. Після завершення етапу обґрунтування/техніко-економічного обґрунтування ДПП має перейти до етапу розробки/управління та етапу впровадження/оцінки, керуючись принципами і логікою цього процесу. Саме на цьому етапі одним з ключових чинників є дієвість та актуальність правового механізму публічного управління.

Ґрунтуючись на аналізі низки рекомендацій міжнародних фінансових організацій, ВООЗ та міжнародного фонду публічно-приватного партнерства (PPP) [1, 13, 14, 15, 16, 19], ми здійснили спробу узагальнити тенденції, наявні у сучасному розумінні розвитку ДПП у галузі охорони здоров'я.

Насамперед мова йде про здійснення законодавчих реформ, а якщо конкретизувати – то Україні пропонують звернути увагу на декілька напрямів оновлення правового поля. Йдеться про адаптацію норм законодавства в умовах реалізації прагнень вступу до ЄС, оперативного та актуалізуючого реагування на виклики внутрішніх суспільних змін та економічних проблем (основний фокус на поновлення зруйнованої медичної інфраструктури під час війни), а також юридичний супровід проєктів ДПП, розроблення механізмів захисту інвесторів та вирішення можливих конфліктів сторін проєктів ДПП у судовому порядку.

Інновації цього напрямку розвитку правового механізму зосереджені на законодавчих змінах і реформах, які пов'язані з реалізацією проєктів ДПП в охороні здоров'я в Україні за останній час. Аналіз того, як нові закони чи поправки впливають на законодавчу базу, може бути важливою сферою дослідження. Зазначимо, що зараз в Україні, окрім галузевого Закону України "Про державно-приватне партнерство" [7], до таких, що формують загальну стратегію розвитку і оновлення правового механізму публічного управління ДПП у галузі охорони здоров'я, належать і окремі положення щодо питань розвитку інфраструктури міст (ОТГ, територій) за допомогою ДПП. Такі норми містяться в низці національних доповідей та стратегій. Наприклад:

- Національній економічній стратегії на період до 2030 р. [2];
- Національній доповіді "Цілі сталого розвитку: Україна" [6];
- Національній стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 р. [2];
- Національній стратегії у сфері прав людини [2] та інших нормативних актах.

Для забезпечення актуальних змін у правовому механізмі регулювання ДПП в Україні, окрім стратегічно-

го бачення місця ДПП у розвитку галузі, необхідно здійснювати тактичні регуляторні адаптації окремих питань, які, на перший погляд, безпосередньо і не пов'язані із реформуванням системи охорони здоров'я. Враховуючи динамічний характер галузі охорони здоров'я, її багатокомпонентність, зміну ролі державних і приватних організацій в економічному та суспільному розвитку, необхідно реагувати на те, як регуляторні органи в Україні адаптуються для забезпечення ефективного управління ДПП у сфері охорони здоров'я. Це може охоплювати створення регуляторних органів або оновлення існуючих структур, що передбачає розроблення чи оновлення правового підґрунтя їхнього функціонування.

Зазначимо, що процес нормативного впорядкування не зупинила навіть війна, навпаки вона стимулювала до подальших кроків у цій галузі, оскільки ДПП розглядають як один з найперспективніших шляхів відбудови України [5]. Так, з початку повномасштабного вторгнення були прийняті:

Порядок ведення Реєстру довгострокових зобов'язань у рамках державно-приватного партнерства, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 04.11.2022 № 1241[2];

Порядок прийняття рішення про надання державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 08.02.2023 № 117 [2];

Про затвердження Порядку спрямування коштів на підготовку проектів державно-приватного партнерства та виконання довгострокових зобов'язань у рамках державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної власності: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.03.2023 № 222 [2] та інші нормативні акти, які регламентують процедурні питання реалізації проектів ДПП в Україні, зокрема і в галузі охорони здоров'я.

Важливою складовою інноваційного розвитку правового механізму публічного управління ДПП у галузі охорони здоров'я є врахування у розробці регулятивних актів різних стратегій управління ризиками. Вивчення розвитку та ефективності стратегій управління ризиками у межах ДПП у сфері охорони здоров'я може бути ключовим напрямом інноваційних досліджень, на наш погляд. Це може включати, наприклад, оцінку того, як правові механізми розглядають та розподіляють ризики між державними та приватними партнерами; оцінка ризиків щодо відбудови медичної інфраструктури в умовах війни (мовиться про відновлення пошкоджених чи побудову нових закладів охорони здоров'я на територіях, які прилегли до зони активних бойових дій тощо). У таких випадках розробляють нормативні акти, що допоможуть визначити першочерговість та доцільність, статус, пільги у відновленні інфраструктури. За останні півтора року було юридично врегульовано:

- Порядок виконання невідкладних робіт щодо ліквідації наслідків збройної агресії РФ та Методику проведення обстеження та оформлення його результатів [5];
- Методику визначення шкоди та обсягу збитків, завданих підприємствам, установам та організаціям усіх форм власності внаслідок знищення та пошкодження їх майна у зв'язку із збройною агресією РФ, а також втраченої вигоди від неможливості чи перешкод у провадженні господарської діяльності та інші акти законодавства [5];
- Перелік територій, на яких ведуться (велися) бойові дії, або тимчасово окупованих РФ [5];

- Порядок виконання робіт з демонтажу об'єктів, пошкоджених або зруйнованих внаслідок надзвичайних ситуацій, воєнних дій або терористичних актів [5].

Зазначеними та іншими нормативними актами визначають нові завдання для органів влади та методологічні засади визначення потенційних ризиків та шкоди, заподіяної внаслідок війни. Серед істотних викликів можна назвати: оцінку масштабів руйнувань, обстеження пошкоджених і зруйнованих об'єктів. Першочерговим завданням, без вирішення якого невідбується все інше, зокрема планування та організація системи заходів з відновлення інфраструктури і залучення джерел фінансування, є визначення обсягів завданої шкоди. За наявних умов критично важливою є багаторівнева зкоординованість дій центральних і місцевих органів влади, місцевого самоврядування, урядових та неурядових міжнародних організацій, українських громадських організацій, бізнесу [1, с. 28].

Ще одним викликом та напрямом впровадження інновацій щодо розвитку ДПП в Україні є, на наш погляд, контрактні нововведення. У цьому напрямі інноваційні зміни можуть бути зосереджені на структурі контрактів у межах ДПП у сфері охорони здоров'я, включаючи інновації, такі як контракти на основі результатів, механізми оплати та процеси вирішення спорів. Певними кроками у впровадженні таких змін можна вважати затвердження вже згаданих Порядку прийняття рішення про надання державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства [8] та Порядку спрямування коштів на підготовку проектів державно-приватного партнерства та виконання довгострокових зобов'язань у рамках державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної власності [9].

Хочемо ще звернути увагу на такі напрями розвитку, як оцінка рівнів прозорості та підзвітності правових механізмів, що регулюють ДПП у сфері охорони здоров'я, є надзвичайно важливою. Важливим є регулювання як самих правових рамок, що забезпечують прозорість процесів прийняття рішень, так і інструментів контролю – підзвітності, що дисциплінує та зобов'язує сторони відповідати за їхні ролі та обов'язки в межах реалізації проектів ДПП. Питання прозорості та підзвітності, а також уникнення корупційних ризиків є однією з ключовими під час реалізації проектів ДПП в будь-якій галузі чи країні, це не тільки український, а глобальний виклик [1, 11, 19].

Звернемо увагу ще й на питання, що безпосередньо не належать до структури правового механізму публічного управління, але можуть істотно вплинути на його розвиток. Це погляди зацікавлених (залучених) до проектів ДПП сторін та етичне підґрунтя прийняття управлінських рішень у цій галузі.

Розуміння точок зору різних зацікавлених сторін, залучених до ДПП у сфері охорони здоров'я, є важливим чинником впливу на успішність проекту як на етапі його обґрунтування, так і реалізації. Воно (розуміння) може містити погляди посадовців різних рівнів публічного управління, постачальників медичних послуг, приватних інвесторів, різних груп громадськості, думку медичних працівників, самих пацієнтів, експертів та науковців тощо.

Враховуючи делікатний характер охорони здоров'я, невід'ємність прав людини на життя, здоров'я та медичну допомогу, дослідження можуть заглибитися в етичні

міркування, вбудовані в правовий механізм регулювання ДПП (наприклад перевірка стану дотримання прав пацієнтів, конфіденційності даних, етичних стандартів надання медичних послуг, відсутність дискримінаційних норм тощо).

Аналізуючи чинники, які можуть вплинути на інноваційний характер та зміст правового механізму публічного управління ДПП в галузі охорони здоров'я, не можна оминати увагою міжнародні порівняльні дослідження цього напрямку. Саме їх результати дають нам орієнтири дієвості нових методів та практик, ризиків і здобутків щодо реалізації проєктів ДПП. Сферою інтересу тут можуть стати порівняльні дослідження з іншими країнами чи регіонами, які створили успішну правову базу для ДПП у галузі охорони здоров'я. Аналіз найкращих практик і уроків, отриманих із світового досвіду, може сприяти покращенню розвитку проєктів ДПП в Україні.

Протягом останнього десятиліття на різних форумах і на різних рівнях докладалися зусилля щодо розроблення більш загальних наборів керівних принципів для контрактів ДПП. На національному рівні деякі країни з добре розвиненими програмами, такі як Велика Британія, Південна Африка, Австралія та Чилі, доклали зусиль для запровадження більш прозорої практики обліку та звітності для ДПП [12]. Інші організації, такі як ОЕСР, Європейська комісія, МВФ, Світовий банк і регіональні комісії ООН, розробили вказівки та рекомендації щодо запровадження більш прозорої практики обліку та звітності для ДПП [11, 13, 16, 19].

Як приклад, Група Світового банку публікує керівні принципи щодо розкриття інформації та договірних угод про ДПП. Регіональні економічні комісії ООН розробили рекомендації щодо сприяння належному управлінню державно-приватним партнерством (ECE, 2008; ESCAP 2011). У сфері обліку державно-приватного партнерства Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку в державному секторі (МСБОДС) висунули міжнародні стандарти. У сфері бюджетування для ДПП, зокрема, міжнародні стандарти сприяли через Кодекс фінансової прозорості МВФ та Принципи ОЕСР щодо державного управління ДПП [15]. Водночас податкові режими ДПП продовжують відрізнятися в різних країнах. Наприклад, деякі країни, такі як Австралія та Сполучене Королівство, дотримуються стандартів бухгалтерського обліку, заснованих на IPSAS, і визнають у своїх бухгалтерських балансах типові фінансовані державою ДПП. Але багато інших урядів наразі не визнають ДПП у своїх балансах або розглядають інвестиції в ДПП як державні інвестиції у фінансові дані. Деякі подають фінансові дані лише на касовій основі і не мають балансу, підготовленого відповідно до будь-якого конкретного стандарту [16]. Наразі МВФ тестує модель оцінки фінансового ризику ДПП (P-FRAM), щоб допомогти країнам, що розвиваються, оцінити потенційні фінансові витрати та ризики, пов'язані з проєктами ДПП [18]. Наведений приклад демонструє важливість того, щоб інформація з проєктів ДПП, зокрема і та, яка стосується даних про умовні зобов'язання, фінансову звітність тощо оприлюднювалася своєчасно, щоб забезпечити ефективні "підказки" для управлінців, що ухвалюють стратегічні та тактичні рішення, а також оновлення правового поля тієї чи іншої країни задля ефективної реалізації проєктів ДПП.

Висновки

Висновки та пропозиції. Можна констатувати, що українське законодавство цілеспрямовано працює над формуванням політики у галузі розвитку ДПП, залучення та раціонального використання інвестицій, розбудови інфраструктури в різних галузях, зокрема і в охороні здоров'я. Нині Україна перебуває в процесі, коли правовий механізм поступово створює розширений інструментарій, який гарантує можливість для суб'єктів владних повноважень здійснювати публічне управління розвитком ДПП як загальної тенденції відновлення засад функціонування суспільства та розвитку економіки в Україні.

На жаль, швидкий розвиток ДПП в сучасній Україні гальмується зовнішніми чинниками: війна та її руйнівні наслідки, відсутність висококваліфікованих фахівців у галузі ДПП в органах влади, особливо в місцевому самоврядуванні, низька конкурентоспроможність певних територій, слабка захищеність інвестора, низька динаміка застосування механізмів, зокрема і правового, державного врегулювання економічних процесів, корупційні ризики у реалізації проєктів ДПП, безпекові, економічні та інші ризики. Але поступова позитивна динаміка все ж таки існує. Законодавчі реформи, стратегії управління ризиками, регуляторні адаптації, прозорість і підзвітність, контрактні нововведення, баланс інтересів зацікавлених сторін, популяризація серед населення та розроблення етичних концепцій сприйняття ДПП суспільством, впровадження результатів міжнародних порівняльних досліджень – все це міститься в сучасних нормативних актах України, що становить ту саму інноваційну складову частину правового механізму розвитку ДПП у галузі охорони здоров'я в сучасній Україні.

Список використаної літератури

1. World Health Organization (2022). Державно-приватні партнерства з питань інфраструктури та послуг у сфері охорони здоров'я: міркування для розробників політики в Україні. WHO/EURO:2022-5713-45478-65597. URL: <https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/362282/WHO-EURO-2022-5713-45478-65597-ukr.pdf>.
2. Верховна Рада України (2023). Законодавство України. Нормативні акти. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/a#Find>.
3. Калашник, Н. С. (2023). Забезпечення цілей сталого розвитку в Україні: концептуальні перетворення сприйняття в умовах воєнного стану. *Ефективність державного управління*, 4(73), 11-16. <https://doi.org/10.36930/507301>
4. Міністерство охорони здоров'я України (2023). Офіційний веб-ресурс. URL: <https://moz.gov.ua/>.
5. Кабінет міністрів України (2023). Партнерство для відновлення та розвитку. Офіційний портал. Децентралізація. URL: <https://decentralization.gov.ua/>.
6. Генеральна Асамблея ООН (2023). Перетворення нашого світу: Порядок денний в області сталого розвитку на період до 2030 року: Резолюція Генеральної Асамблеї ООН від 25 вересня 2015 року. URL: <http://21.helsinki.org.ua/index.php?id=1549390061>
7. Верховна Рада України (2010). Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 року № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>.
8. Кабінет міністрів України (2023). Про затвердження Порядку прийняття рішення про надання державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства: Постанова Кабінету Міністрів України від 08.02.2023 № 117. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/117-2023-%D0%BF#Text>.
9. Верховна Рада України (2023). Про затвердження Порядку спрямування коштів на підготовку проєктів державно-при-

ватного партнерства та виконання довгострокових зобов'язань у рамках державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної власності: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.03.2023 № 222. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-2023-%D0%BF#Text>

10. Babacan, H. (2021). Public – Private Partnerships for Global Health. In: Kickbusch, I., Ganten, D., Moeti, M. (eds) Handbook of Global Health. Springer, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-030-45009-0_117
11. European Bank for Reconstruction and Development. (2023). Public-Private Partnerships For Promoting Sustainable Development Goals. URL: <https://www.ebrd.com/documents/ogc/law-in-transition-2023-public-private-partnerships-for-promoting-sustainable-development-goals.pdf>
12. Joudyian, N., Doshmangir, L., Mahdavi, M., et al. (2021). Public-private partnerships in primary health care: a scoping review. *BMC Health Serv Res*, 21, 4. <https://doi.org/10.1186/s12913-020-05979-9>
13. Європейське регіональне бюро ВООЗ (2022). Principles to Guide Health System Recovery and Transformation in Ukraine. Consultation draft: May 2022. Копенгаген. URL: <https://www.euro.who.int/en/countries/ukraine/publications/principles-to-guide-health-system-recovery-and-transformation-in-ukraine-consultation-draft-may-2022>.
14. Public-Private Partnerships (2023). Публічно-приватне партнерство: Офіційний веб-ресурс. URL: <https://www.investopedia.com/terms/p/public-private-partnerships.asp>.
15. APMG International (2023). The APMG public-private partnerships certification program. APMG International веб-ресурс. High Wycombe. URL: <https://ppp-certification.com/>.
16. The World Bank (2023). "Government Objectives: Benefits and Risks of PPPs." URL: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/print/pdf/node/3523>.
17. Wang, N., & Ma, M. (2020). Public – private partnership as a tool for sustainable development – What literatures say? *Sustainable Development*, 1-16. <https://doi.org/10.1002/sd.212>
18. World Bank. (2018). Procuring infrastructure public-private partnerships report, World Bank and International Bank for Reconstruction and Development. World Bank Publications, Washington, DC. URL: <https://pubdocs.worldbank.org/en/256451522692645967/pdf/PIP3-2018.pdf>
19. World Health Organization (2022). Public-Private Partnerships for Health Care Infrastructure and Services: Considerations for Policy Makers in Ukraine, 38. URL: <https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/359561/WHO-EURO-2022-5713-45478-65097-eng.pdf?sequence=4>.

M. V. Yukalo

Lviv Polytechnic National University, Lviv, Ukraine

PUBLIC ADMINISTRATION LAW MECHANISM INNOVATIONS IN THE FIELD OF HEALTH CARE PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN UKRAINE

Introduction. PPPs can increase access to health services, especially in areas far from large metropolises and economically underdeveloped areas. Involvement of the private sector makes it possible to supplement public resources (very limited in the context of war), helping to bridge gaps in infrastructure and health services. It is important to realize that for the successful development of PPPs, it is necessary to create conditions, including legal ones. And this is the task and direct duty of the state. That is why the issue of creating an effective and transparent legal mechanism for the development of PPPs in Ukraine is currently relevant for health care.

Materials and Methods. To achieve the goal of the research, a number of general scientific methods were used: analysis, generalization, search method, abstraction, content analysis of legislation, induction, deduction, comparison, analogy, and others. Modeling, forecasting, and other methods were used to formulate correct and well-founded conclusions.

Analysis of Literary Sources. The information base of the study consisted mainly of current regulations governing the use of PPPs in Ukraine, strategic regulatory documents on the health care industry development for the reconstruction of Ukraine in the post-war period, as well as recommendations of international partners and investors – the World Bank and the World Health Organization (WHO).

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Despite the presence of certain theoretical and applied developments in recent years, the problems of actual changes in regulation and created conditions for the development of public-private partnership in the field of health care in Ukraine remain unresolved, as well as the specifics of war.

Results. This article highlights the innovative transformations of the past two years taking place in Ukraine within the legislative processes that ensure public management of public-private partnerships (PPPs) in the Ukrainian healthcare sector. Recognizing the need for cooperation between public and private organizations to strengthen health infrastructure and services, the article examines the latest legal innovations in Ukraine. The general regulatory and legal structure that allows the development of PPPs is considered, as well as the clarifications of the legal regulation are emphasized to take into account the peculiarities of PPPs in the field of health care, which are related to the full-scale war in Ukraine.

Discussion. The article examines the evolution of contractual structures, focusing on risk-sharing strategies and the implementation of performance-based models. In addition, attention is paid to transparency, accountability and stakeholder engagement as critical components of effective public governance of health PPPs. The analysis made allows us to trace how legal mechanisms are adapted to solve the unique challenges of the health care sector, including the need to restore destroyed infrastructure, overcome the crisis of shortage of qualified workers, data privacy, patient rights and ethical standards. The article reviews trends in the innovative development of the legal mechanism for ensuring PPPs in the field of health care (to which we included legislative reforms, risk management strategies, regulatory adaptations, contractual innovations, balance of interests of interested parties, transparency and accountability, compliance with ethical standards, international comparative research) aims to provide an understanding of the dynamic legal environment that stimulates the development of public-private partnerships in the field of health care in Ukraine in modern conditions, creating a stable and responsive basis for building a patient-oriented health care system.

Conclusion. The rapid development of PPPs is limited by external factors: war, incompletely developed or artificially restrained institutional support, lack of highly qualified specialists in the field of PPPs, low competitiveness of territories, weak dynamics of the application of mechanisms of state regulation of economic processes, weak investor protection, a corruption component in the process of implementing PPP projects, high risks. But gradual positive dynamics are taking place. Legislative reforms, regulatory adaptations, risk management strategies, contractual innovations, transparency and accountability, views of interested parties, ethical considerations, international comparative studies – all this is contained in modern regulatory acts of Ukraine, containing the same innovative component of the legal mechanism for the development of PPPs in the field of health care.

Keywords: health care system; public-private partnership; law mechanism; innovations in public administration; reforming the health care field; risk management.